

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/11/2014
Identifikačné číslo spisu:	9514100036
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9514100036.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci proti obžalovanému O. W. a spol. pre prečin podplácania spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí 27. októbra 2015 v Bratislave o odvolaní prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 30. júla 2014, sp. zn. BB - 4 T 11/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 30. júla 2014, sp. zn. BB - 4 T 11/2014 boli obžalovaní O. W., JUDr. Y. W., JUDr. I.D., L. Y. a JUDr. T. X. podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodení spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 120/10/1000-147 zo dňa 28. marca 2014 pre prečin podplácania spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. u obžalovaných O. W., JUDr. Y. W., JUDr. I.D. a L. Y. a pomoc k zločinu prijímania úplatku podľa § 21 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. k § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obžalovaný v 1 rade/ O. W., ktorý bol vo veci 2T/5/2005 vo väzbe v Ústave na výkon väzby Nitra pre trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1. ods. 4 písm. a/, ods. 5 Trestného zákona účinného do 01.01.2006, v doposiaľ presne neustálenom čase najneskôr od 22. januára 2010 na nezistenom mieste, cez ďalšie doposiaľ neustálené osoby požiadal obžalovaného v 2 rade/ JUDr. Y. W., aby mu za úplatok v presne nezistenej výške najmenej však 30.000,- € vybavil u doposiaľ presne nezisteného sudcu Najvyššieho súdu SR prepustenie z väzby, a preto obžalovaný v 2 rade/ JUDr. Y. W. na presne nezistenom mieste, najmenej od 1. júla 2010 prisľúbil priamo alebo prostredníctvom ďalších doposiaľ nestotožnených osôb poskytnutie úplatku doposiaľ nezistenému sudcovi Najvyššieho súdu SR konajúcemu vo veci 6 Tost 19/2010 za vybavenie prepustenia obžalovaného v 1 rade/ O. W. z väzby a dňa 6. júla 2010 približne o 20.10 hod. na vopred dohodnutom

stretnutí v Bratislave, v reštaurácii OD Tesco Zlaté Piesky odovzdal obálku s úplatkom v presne nezistenej výške obžalovanému v 3 rade/ JUDr. I.D., ktorý spolu s obžalovaným v 4 rade/ L. Y. po spoločnej dohode dňa 6. júla 2010 približne o 21.00 hod. v Bratislave v reštaurácii Friends Restaurant na Vázovovej ulici odovzdali úplatok v nezistenej výške obžalovanému v 5 rade/ JUDr. T. X., ktorý ho dňa 7. júla 2010 odovzdal doposiaľ presne nezistenému sudcovi Najvyššieho súdu SR a následne senát Najvyššieho súdu SR dňa 14. júla 2010 vydal uznesenie pod sp. zn. 6 Tost 19/2010 o prepustení obžalovaného v 1 rade/ O. W. z väzby na slobodu.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie ihneď po jeho vyhlásení prokurátor.

V písomnom odôvodnení odvolania uviedol:

Podstatnými dôvodmi pre vydanie napadnutého rozsudku bolo najmä nevyhovenie návrhu prokurátora súdom na vykonanie dôkazov získaných použitím informačno - technických prostriedkov (ďalej aj ITP) na základe príkazu vystaveného Špecializovaným trestným súdom sp. zn. BB-ŠTS-V-407-1/10-Ntt-338 zo dňa 21. mája 2010 ich prehratím na technickom zariadení (č. l. 412 + prepisy telefonických hovorov č. l. 413-451) v podstate preto, že podľa názoru súdu tento postup realizovaný podľa zákona č. 166/2003 Z. z. v platnom znení o ochrane pred odpočúvaním sa síce týkal prejednávanej trestnej veci, ale súhlas súdu bol vydaný sudcom pre prípravné konanie v inej veci týkajúcej sa obvineného JUDr. T. X. a použitie týchto dôkazov nebolo možné z dôvodu porušenia ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por., pretože neboli vedené súbežne dve trestné stíhania, teda v tom čase sa ešte nevedelo trestné konanie v tejto veci. Okrem toho ďalšie dôkazy súd považoval za nedostačujúce na odsúdenie obžalovaných v zmysle podanej obžaloby. Podľa názoru súdu po zhodnotení všetkých dostupných dôkazov nemožno dospieť k bezpečnému záveru, že sa stal skutok a jeho páchatelmi sú obžalovaní.

S takýmito právnymi závermi súdu nie je možné stotožniť sa, a to z nasledovných dôvodov:

Objektívnou skutočnosťou v danej trestnej veci je fakt, že k najdôležitejším dôkazom, z ktorých vyplýva objektívne zistený skutkový stav obžalobou patria práve tie záznamy telefonických hovorov, ktoré, ako už bolo konštatované, súd odmietol vykonať.

Je pravdou, že tieto záznamy boli vykonané podľa zákona č. 166/2003 Z. z. v platnom znení o ochrane pred odpočúvaním, na rozdiel od vyššie uvedeného právneho názoru súdu však obžaloba považuje tieto záznamy za zákonne vykonaný a použiteľný dôkaz podľa § 119 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona (Trestného poriadku) alebo podľa osobitného zákona.

Inkrimované, súdom na hlavnom pojednávaní nevykonané zvukové záznamy, boli podľa názoru obžaloby pred hlavným pojednávaním vykonané zákonne podľa osobitného zákona, najmä v súlade s jeho § 3 ods. 1, ods. 2 a § 7 ods. 2.

Podľa týchto ustanovení informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných. Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

Údaje získané informačno-technickými prostriedkami možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa odseku 1 (§ 3 ods. 1, 2).

Ak sa majú informácie získané pomocou informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku, k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú

na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok (§ 7 ods. 2).

Najmä z poslednej vety citovaného zákona v spojitosti s citovaným ustanovením § 119 ods. 2 Tr. por. je zrejmé, že zákonný dôkaz v trestnom konaní možno získať aj podľa iného zákona ako podľa Trestného poriadku, t. j. aj podľa spomínaného zákona č. 166/2003 Z. z. v platnom znení o ochrane pred odpočúvaním, pričom kritériá zákonnosti vykonania a získania takého dôkazu sú uvedené v tomto osobitnom zákone. Za daných okolností preto na uvedený postup nemožno použiť kritériá zákonnosti podľa § 115 ods. 7 Tr. por., t. j. okrem iného aj súčasné vedenie trestného konania vo viacerých veciach, ale kritériá zákonnosti najmä podľa citovaného § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. v platnom znení. Týmto kritériom použitia ITP ako dôkazu v trestnom konaní aj v inej veci je zákonná možnosť použitia ITP aj v tejto inej veci, čomu žalovaný zločin podplácania podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. vyhovuje a pritom sa nemusia súčasne viesť viaceré trestné konania.

Ak by súd tento, podľa názoru obžaloby, dôkaz pripustil a vykonal ho na hlavnom pojednávaní podľa § 270 ods. 2 Tr. por., potom by zistil objektívny priebeh skutku tak, ako je popísaný v obžalobe.

Práve v týchto súvislostiach, t. j. ak je spôsobom uvedeným v obžalobe preukázaná objektívna pravda, do pozornosti súdu alternatívne dal tzv. Radbruchovu formulu, podľa ktorej sudca, ktorý by mal aplikovať zákon hrubo porušujúci spravodlivosť ako všeobecnú rovnosť, musí vychádzať z tejto spravodlivosti a náplň zákona ignorovať ako bezprávne právo. Teda pokiaľ je rozpor so spravodlivosťou extrémny tak ako v tomto prípade, potom má sudca povinnosť rozhodnúť contra legem a v súlade s prirodzenoprávnou teóriou práva a nie len v zmysle právneho pozitívizmu, musí hľadať objektívnu pravdu a rozhodnúť v súlade s ňou spravodlivo.

Konštatoval však, že tento postup je len alternatívny, pretože prioritne, postupujúc podľa § 119 ods. 2 Tr. por. v spojitosti najmä s citovanými § 3 ods. 1, 2 a § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z. v platnom znení o ochrane pred odpočúvaním, mal súd vyhovieť návrhu prokurátora na vykonanie dôkazov podľa § 270 ods. 2 Tr. por. v celom rozsahu, v dôsledku čoho by v kontexte aj iných vykonaných dôkazov rozhodol objektívne, zákonne a spravodlivo odsudzujúcim a nie oslobodzujúcim rozsudkom.

Odhliadnuc od tohto najpodstatnejšieho právneho problému, do pozornosti odvolacieho súdu dal ostatné, súdom riadne vykonané dôkazy tak, ako sú uvedené v napádanom rozsudku a tak ako sú hodnotené v záverečnej reči prokurátora.

Poukázal pritom na udalosti, ktoré analyzoval v záverečnej reči a ktoré preukazujú vyhotovené informačno-technické prostriedky (či už odposluchy telefonátov alebo obrazové záznamy), tieto na seba chronologicky bezprostredne nadväzujú, tvoria súvislý rad nepriamych dôkazov, ktoré vo svojom súhrne dávajú dostatok informácií v takej miere rozumnej istoty, aby súd pri ich hodnotení dospel k záveru, že skutok sa stal tak, ako je popísaný v obžalobe, a nie tak, ako to tvrdia obžalovaní. V tejto súvislosti je potrebné poukázať najmä na obsah telefonátu medzi obžalovanými JUDr. W. a JUDr. Y. zo dňa 6. júla 2010 (a ktorých bolo v ten deň viacero), prepis ktorého sa nachádza na č. l. 508 trestného spisu, keď ako dôvod ich dojednávaneho stretnutia obžalovaný JUDr. W. uviedol, že má odovzdať obžalovanému JUDr. P. „tých tridsať“ za tým účelom, „aby ste ho mali doma už“, a že si myslí „že tento týždeň ho máte doma z dovolenky“. Z kontextu rozhovoru je nepochybné, že obžalovaní sa nebavia o tom, že si majú odovzdať listiny, týkajúce sa obchodnoprávných vzťahov, ale že sa jedná o finančné prostriedky, ktoré majú zabezpečiť prepustenie obžalovaného W. z väzby. Na to nadväzuje aj celý ďalší sled zadokumentovaných udalostí potvrdzujúcich toto tvrdenie o obsahu uvedeného telefonátu.

Z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB - 4 T 11/2014 z 30. júla 2014 na základe tohto odvolania,

ktoré smeruje proti jeho výroku o oslobodení obžalovaných spod obžaloby, ako aj proti konaniu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. po zrušení napadnutého rozsudku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný JUDr. Y. W., ktorý spochybnil jeho závery o možnom použití dôkazov získaných použitím informačno - technických prostriedkov na základe príkazu ŠTS z 21. mája 2010 poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2012, sp. zn. 2 To 5/2011, v ktorom je vysvetlený pojem „súbežného vedenia trestného konania“. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o argumentáciu prokurátora, že predmetné záznamy boli získané v súlade so zákonom a treba použiť kritériá zákonnosti podľa § 7 ods. 2 Tr. por., alternatívne prirodzenoprávnu teóriu práva (tzv. Radbruchovu formulu), poukázal na to, že ak Trestný poriadok (§ 115 ods. 7 Tr. por.) neumožňuje ako dôkaz použiť záznam telekomunikačnej prevádzky (získaný podľa Trestného poriadku) v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa vykonal, ak sa súčasne aj v tejto inej veci nevedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1 § 115 Tr. por., potom v súlade s argumentom a maiori ad minus nemožno použiť takýto dôkaz ani vtedy, ak bol získaný podľa osobitného zákona.

Odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky je jedným z najzásadnejších zásahov do súkromia fyzickej osoby. Trestný poriadok ho upravuje kogentne a presne stanovuje limity jeho použitia. Nie je preto možné vykladať jeho použitie extenzívne, odvolávajú sa na tzv. Radbruchovu formulu, ale výlučne reštriktívne. Opačný, alternatívny výklad podľa prirodzeno-právnej koncepcie, by bol v rozpore s argumentom reductione ad absurdum. Bol by nezmyselný a mal by neprijateľný výsledok. Viedol by totiž k vylúčeniu použitia tohto ustanovenia, teda k faktickej nemožnosti jeho použitia. Vykonanie tohto nezákonného dôkazu by bolo porušením povinnosti viesť trestné stíhanie výlučne zákonným spôsobom.

Napokon uviedol, že sa stotožňuje so záverom Špecializovaného súdu v napadnutom rozsudku, že prokurátor vinu obžalovaného JUDr. Y. W. odôvodňoval iba na základe nepriamych dôkazov. Pri uznaní viny však musí ísť o dôkazy, priame alebo nepriame, ktoré tvoria ucelenú reťaz na seba nadväzujúcich dôkazov, na základe ktorých možno dospieť k jednoznačnému záveru o jeho vine. Takáto reťaz nepriamych dôkazov však v tejto trestnej veci zabezpečená nebola. Pokiaľ zostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, je povinnosťou súdu, v súlade so zásadou in dubio pro reo a požiadavky kvality skutkových zistení, vyniesť rozhodnutie, ktoré je v jeho prospech. Musí byť zistený skutkový stav mimo dôvodu pochybností, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti, (s. 7 a 8 napadnutého rozsudku).

V tejto súvislosti poukázal aj na záverečnú reč jeho obhajcu zaznamenanú na s. 41 a 42 v zápisnici o hlavnom pojednávaní z 29. júla 2014, v ktorej poukázal najmä na stav dôkaznej núdze.

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. apríla 2014, sp. zn. 2 Tost 4/2014 „spravodlivé meritórne rozhodnutie súdu, ktoré má komplexné (obojsmerné) dokazovanie orgánov činných v trestnom konaní v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. umožniť, je v prípade dôkaznej núdze rozhodnutie podľa zásady dôkazného bremena, teda pri pochybnostiach v prospech obžalovaného, čo znamená v neprospech obžaloby. Spravodlivé je, aby každý, kto spáchal trestný čin, bol za jeho spáchanie odsúdený a primerane potrestaný, ale len vtedy, resp. v tom rozsahu, v ktorom mu je vina dokázaná v konaní pred súdom (tzv. „objektívnu“ pravdu totiž v mnohých prípadoch nemožno práve z objektívnych dôvodov zistiť). V tomto konaní rozhoduje súd ako nestranný orgán a zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nesie prokurátor (ako žalujúca strana).“

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný JUDr. Y. W. bol toho názoru, že výrok napadnutého rozsudku, ktorý sa ho priamo týka, je zákonný a odôvodnený a konanie, ktoré mu predchádzalo, bolo vykonané správne a v súlade so zákonom.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora

pre jeho neodôvodnenosť zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodov uvedených v § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu, ktoré im predchádzalo, berúc do úvahy aj eventuálne chyby, nevytýkané v odvolaní, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ako mimoriadneho opravného prostriedku. Po splnení prieskumnej povinnosti v uvedenom rozsahu Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Ťažisko odvolacích námietok prokurátora sa týka zákonnosti použitia alebo nepoužitia v spise obsiahnutých odposluchov telefonických hovorov medzi obžalovanými a ďalšími osobami a hodnotenia vykonaných dôkazov.

K najzásadnejšiemu problému týkajúcemu sa použitia informačno-technických prostriedkov zaobstaraných na základe príkazu vydaného Špecializovaným trestným súdom sp. zn. BB-ŠTS-V-407-1/10-Ntt-338 zo dňa 21. mája 2010, ich prehratia na technickom zariadení, najvyšší súd, ako súd odvolací uvádza:

Vzťah medzi zákonom č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním v znení neskorších predpisov a Trestným poriadkom, resp. jeho ustanoveniami upravujúcimi použitie informačno-technických prostriedkov uvedenými v §§ 115 a 116 je v prvom zákone vymedzený v jeho ustanovení § 1 ods. 2, podľa ktorého tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona. Týmto zákonom sa má na mysli práve Trestný poriadok. Z uvedeného vyplýva, že lex specialis pre použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní je jedine Trestný poriadok.

Ak potom ustanovenie § 115 ods. 7 Tr. por. stanoví, že v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1.

Dňa 21. mája 2010 sa trestné konanie proti obžalovanému O. W. a spol. ešte nevedlo, ale bolo začaté až neskôr a prvým úkonom trestného konania v tejto trestnej veci možno označiť až príkazy sudcu na odposluch telekomunikačnej prevádzky z 3. júla 2010, ktoré predchádzali formálnemu vydaniu uznesenia o začatí trestného stíhania.

Z uvedeného odvolací súd uzatvoril, že odposluchy zaobstarané na základe príkazu vydaného Špecializovaným trestným súdom sp. zn. BB-ŠTS-V-407-1/10-Ntt-338 zo dňa 21. mája 2010, ich prehratie na technickom zariadení by bolo v rozpore s ustanovením § 115 ods. 7 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však dopĺňa, že podľa ustálenej súdnej praxe v prípade nedostupnosti priamych dôkazov, musia dostupné a vykonateľné nepriame dôkazy tvoriť ucelenú, ničím nenarušovanú reťaz.

V prerokúvanej veci z odposluchov telefonických hovorov a zo zabezpečených obrazovo-zvukových záznamov vyplývajú skutočnosti, z ktorých možno usudzovať, že obžalovaní sa medzi sebou rozprávajú o konkrétnej trestnej veci, ktorú však podľa obsahov telefonických rozhovorov nie je možné identifikovať a z rozhovorov vyplýva, že sa jedná o prepustenie osoby z väzby, nie je však zrejmé podľa mena o akú osobu ide. Je zrejmé, že podľa času uvádzaného v odposluchoch telefonických hovorov, kedy má nastať prepustenie osoby - 14. júla 2010, sa dá trestná vec pomerne jednoducho identifikovať na základe zúčastnených aktérov, avšak, čo je najpodstatnejšie zo zaobstaraných dôkazov nie je jednoznačne preukázateľné, aby obžalovaní poskytli, ponúkli alebo sľúbili úplatok sudcovi rozhodujúcemu o väzbe obžalovaného O. W., pretože obsah najmä obrazovo-zvukových záznamov

neobsahuje zvukovú stopu - nepočuť o čom sa osoby na zázname videné rozprávajú.

Z tohto dôvodu nemožno dôkazmi preukázať skutkové tvrdenie uvedené v obžalobe, že: „...obžalovaný JUDr. Y. W. v reštaurácii OD Tesco Zlaté Piesky odovzdal obálku s úplatkom v presne nezistenej výške obžalovanému JUDr. I.D....“ Rovnako nepreukázateľné vykonanými dôkazmi je obžalobné tvrdenie, že: „JUDr. I.D. ... spolu s obžalovaným L. Y. po spoločnej dohode dňa 6. júla 2010 približne o 21.00 hod. v Bratislave v reštaurácii Friends Restaurant na Vazovovej ulici odovzdali úplatok v nezistenej výške obžalovanému JUDr. T. X., ktorý ho dňa 7. júla 2010 odovzdal doposiaľ presne nezistenému sudcovi Najvyššieho súdu SR.“

Z vykonaných dôkazov je zrejmé len to, že tieto osoby sa stretli a strávili istý čas v spoločnom rozhovore na pomenovaných miestach, pričom pri prvom stretnutí obžalovaného JUDr. Y. W. a JUDr. I.D. došlo k odovzdaniu bielej obálky s neidentifikovaným obsahom. O stretnutí JUDr. T. X. a nezisteného sudcu Najvyššieho súdu SR sa možno len domnievať z telefonických rozhovorov obžalovaného JUDr. T. X. a JUDr. P. T. zo 7. júla 2010. O tom, či k takému stretnutiu aj došlo a čo bolo jeho predmetom, neexistujú žiadne dôkazy.

Odvolací súd napriek podozreniu, že k skutku popísanému v obžalobe došlo, nemal istotu, že sa skutok stal a za takejto situácie, ani nemohol na základe tzv. Radbruchovej metódy vyvodíť trestnú zodpovednosť obžalovaných odsudzujúcim rozsudkom.

Odvolací súd sa totiž nedomnieva, aby konkrétne ustanovenie § 115 ods. 7 Tr. por. a jeho aplikácia v prerokúvanej trestnej veci boli v extrémnom rozpore so spravodlivosťou.

V prerokúvanej veci by totiž použitie Radbruchovej formuly za zisteného stavu dôkaznej núdze znamenalo istý stupeň svojvôle a nahrádzanie dôkazov úvahou súdu, čo je podľa názoru odvolacieho súdu neprípustné. Z uvedených dôvodov preto najvyšší súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.